

Джерело на високій горі.

На високій горі під каменистим верхом тече вода. Джерельце. Мабуть ще не було людей на землі, а воно так само текло, як сьогодні тече. Люди далеко на долах, дні й ночі чергуються, нікого з людей нема при джерельці, а воно тече. Щасливі, що дістануться до нього! Його вода — ще з-перед прокляття землі задля людських гріхів. Тече наче від самого Бога — з його пивниць. Чиста, якась легка, приємна, студена. Боже твориво без скази. Радість для тіла й душі. Пахощі косодеревини в ній укриті; вічна зима, замкнена в каменистих нетрях, дихає в ній, у тій воді з того джерельця на високій горі під каменистим верхом.

О, Божа водо, ані знести тебе, ані спустити на доли, бо ти вже тоді не „ти“! Самій людині треба до тебе дістатися, поконати всі труднощі, щоб тебе пити без скази, просто з божих рук.

*

Ти й сама сходиш на доли та переходиш різні леговища, болота й гнилі, і заражуєшся їхньою нечистю... Це для неповорущних і невибагливих мас. Правда перемішана з болотом і гниллю могучих на землі. І як ще вони собі це хвалять! За краще й не знають. А вибранцям, що зморені труднощами ходу на висоту, що тебе заслужили, ти даєш себе пити чисту, без скази — з печаттю божого походження.

О, божа водо, ані тебе знести, ані спустити на доли, бо ти вже тоді не „ти“!

Вино.

Розпущене золото іскриться в чарках. Вино, що „звеселить серце чоловіка“.

Сам Бог сотворив його — не нараз і просто, як діти уявляють собі всяке сотворення, але так, щоб вино мало свою дивну історію, як усяке боже твориво.

Весна й літо всміхаються в ньому, зелень і квас виноградного листя змішалися в ньому з ніжними пахощами дрібного виноградного квіття та гіяцинту і з солодощами спілих ягідок. А жар сонця вилискується в ньому, проміння сонця приняло

Подаємо до відома, що наш журнал отворив своє окреме конто П. К. О. ч. 505.041

Нові чеки залучуємо і звиваємо вирівнати ними негайно свої залежності та надсилати передплату.

в ньому пливкий стан, згусло й непропаще живе. Але хто вміє побачити й розкрити ці твої тайни? Не така твоя краса, як павина, що сама бє в очі та тим уже й вечерпується. Але така твоя краса, як краса людини, яку треба щойно шукати, щоб її побачити й зрозуміти; а коли її підглянеш, то вона не має кінця, бо за тілесною красою ще скривається духовна — без дна. Коні й діти не розуміються на ній і не є вона для кожного, бо пристрасні спалюються на ній, як нетля на лямпі.

Таке і ти: коні й діти не розуміються на тобі і не для кожного ти, бо пристрасні спалюються на тобі, як нетля на лямпі. Тай з роками поступаєш у внутрішньому багатстві, як людина: збираєш у собі ті сили, що хочуть говорити і мають що говорити.

Гей, товариші! Розбудилося життя, що скрите в вині — хоче говорити!

Говоріть і співайте!

Наче пструги.

Сидять, кожний під своїм каменем, бережуться перед небезпекою й чигають на добич.

Пструги в гірській ріці.

Годину я йшов берегом ріки, закидав вудку, а пструги не ймалися. Деякі я побачив, що вихилилися з-під каменя, запримітили вудку, запримітили мене, й не тикали примани. А інші певне пізнали вже по руху примани, що це засідка на них.

Аж нараз один пстружисько з середини ріки кинувся на приману, наче вистрілене гарматне стрільно. Не замітив гачків у рибці-примані, не замітив нене. Як би був замітив, не був би ткнув примани.

З тріумфом вертався я до дому — з трьома великими пстругами. Таких того літа ніхто з моїх знайомих не зловив. Три години ходив я по мокрому каміні і над рікою (тоді росив дощ), перескакував з каменя на камінь. А перед самою хатою в тій хвилині, коли я собі подумав „ось матиму чим похвалитися“, я поховзнувся, впав на гострий камінь, продер одержу і протяв собі коліно широко й глибоко. За марний тріумф заплатив я знищенням одержу і власною кровю...

Чи не такі пригоди витворили між людьми переконання, яке старинні погани скваліфікували як „зависть богів“, а Св. Письмо висказує його словами: „Бог противиться гордим“...?

Ах, у тумані пливе кожна людина, котра не запримітила, що ми, люди, наче пструги в гірській ріці: нас ловить вища скрита сила на приману, на яку кидаються наші необережні думки й почування. Недармо навчив нас Спаситель молитися:

„І не введи нас во іскушеніє“.

